

Revelatio absoluta de sua condemnatione potest alicui fieri a Deo. vii, 390, n. 2.
 Hæc autem potest fieri dupliciter, vel revelando simul peccatum propter quod damnatur, vel solum damnationem æternam. vii, 390, n. 2.
 Si alicui fiat revelatio absoluta de sua condemnatione, et de peccato pro quo damnatur, adhuc potest peccare peccato desperationis. vii, 396, n. 17.
 Tenebiturque non desperare. vii, 802, n. 20.
 Revelationem de condemnatione nunquam credendum est practice loquendo esse absolutam. vii, 396, n. 18.
 Si tamen hæc revelatio fiat alicui, non teneatur servare præceptum sperandi vitam æternam. vii, 397, n. 21.
 Revelatio quæ fit alicui beato est duplex, matutina, et vespertina. vii, 786, n. 30.
 Revelatio quæ fit beatis extra Verbum, adhuc est duplex. vii, 787, n. 31.
 Revelationes beatorum extra Verbum semper derivantur ad inferiores mediantibus superioribus. vii, 788, n. 35.
 Si alicui fiat revelatio absoluta de damnatione alicujus, non posset pro ejus salute orare oratione absoluta. vii, 801, n. 16.
 Revelatio absoluta de damnatione propter omissionem sperandi, vel orandi est implicatoria. vii, 802, n. 19.
 Revelationes privatæ quæ ad fidem communem non pertinent, non creduntur fide, quæ est virtus theologica. vii, 114, n. 3.
 Poterunt tamen hæc revelationes credi fide communiter dicta. vii, 114, n. 3.
 Qui revelationi privatæ a Deo sibi factæ non crederet, infidelis esset infidelitate qua-

SABELLIANI.

Sabelliani, vide Sabellius.
 Quidam tamen asserunt Sabellianos fuisse Patri passianos cognominatos. iv, 4, n. 4.

SABELLIUS.

Ex unitate essentiæ divinæ unam Personam divinam asseruit Sabellius, quæ, ut Persona ingenita diceretur Pater, ut incarnata diceretur Filius, ut sanctificans homines diceretur Spiritus sanctus. iv, 2, n. 1.

dam privata, quæ ad speciem infidelitatis, quæ est hæresis, reducitur. vii, 116, n. 7.

REX.

Rex, vide princeps.
 Reges temporales non habent jurisdictionem spiritualem, sed temporalem. vii, 185, n. 19.
 Reges non habent dominium civium suorum vitæ. vii, 479, n. 4.

ROMA.

Per Babylonem Roma in Scriptura intelligitur. vii, 204, n. 15.
 Romam destruendam fore tempore antichristi communiter dicitur. vii, 208, n. 22.

ROMANUS.

Varii errores circa Romani pontificis auctoritatem. vii, 175, n. 2; 196, n. 1.
 Romanus pontifex est successor Petri. vii, 497, n. 3.
 Non est certum fuisse conjunctum pontificatum Ecclesiæ cum Romano ex jure divino. vii, 203, n. 12.
 De fide tamen est Romanum pontificatum habere de facto conjunctam sibi universalem Ecclesiæ potestatem. vii, 204, n. 15, vide Ecclesia, papa, Scriptura sacra et summus pontifex.

S.

Sabellius cum Noëto convenit, præter hoc quod non dicit Patrem esse passum. iv, 4, n. 4.
 Sabellii hæresim Priscillianistæ in Hispania tenuerunt et Michael Servetus non ita pridem. iv, 4, n. 4; 16, n. 21.

SACERDOS.

Sacerdos simplex potest conferre sacramentum confirmationis ex dispensatione papæ. vii, 215, n. 5.
 Quamvis habeat characterem permanentem,

non tamen habet virtutem ad consecrandum permanentem. viii, 448, n. 45.
 Sacerdotes antiquæ legis fuerunt mediatores inter Deum et homines dispositive, et ministerialiter. vii, 784, n. 24.
 Sacerdos non potest offerre sacrificium missæ pro excommunicato etiam tolerato. vii, 800, n. 15.
 Sacerdotes non obligantur quotidie sacrificare, sed in præcipuis solemnitatibus. vii, 812, n. 3.
 Ex præcepto juris tenentur sacerdotes quotidie ad recitandum officium divinum. vii, 816, n. 1.
 Quamvis habeat characterem permanentem, non tamen sacerdos habet virtutem ad consecrandum permanentem. vii, 448, n. 45.

SACRAMENTUM.

Sacramentum, vide absolutio.
 Sacramenta non operantur in intrinseco separationis animæ a corpore. iv, 979, n. 31.
 Ad sacramentorum ministrationem sufficit attentio virtualis juxta rituale Romanum. v, 125, n. 34.
 Sacramentum causat gratiam ex opere operato, si recipiatur exterius de facto. vi, 103, n. 69.
 Sacramentorum minister, vide confessarius et minister sacramentorum.
 Sacramenta tenentur scire omnes, præsertim illa quæ magis necessaria sunt, et quæ suo tempore recipiuntur. vii, 104, n. 8.
 Sacramentum baptismi includitur in articulo salvatoris. vii, 131, n. 5, 6.
 Idem dicendum de sacramento pœnitentiæ. vii, 131, n. 5, 6.
 Sacramentum eucharistiæ reducitur ad articulum omnipotentiae, et ad articulum salvatoris, imo ad articulum, quo credimus sanctam Ecclesiam catholicam. vii, 132, n. 8.
 Imo secundum magistrum Soto reducitur ad articulum communionis sanctorum, et quare. vii, 132, n. 8.
 Quare non ponatur specialis articulus fidei pro isto sacramento. vii, 132, n. 8.
 Sacramentum analogum attributionis. ix, 4.
 Ut hic sumitur in genere signi, ex ipsa ratione talis analogi, scilicet in genere causæ formalis. Ratio signi ipsa generica et per se in sacramentis. ix, 6.
 Sacramenta novæ legis speciali ratione causæ: ratio hæc in illis subordinata rationi signi. ix, 6.
 Ratio causæ quasi differentialis, ut ex peculiari institutione Christi, et ut causant modo sacramentali. ix, 9, 17, 36.
 Sacramentum, ens rationis, reale ex fundamento, sicque vere existens. ix, 10.
 Signum ad placitum et ex impositione: supposita tamen aliqua aptitudine ex similitudine: formaliter relatio rationis: non denominatio extrinseca. ix, 11.
 Sacramentum, non simpliciter ens rationis, sed pro formali, et secundum quid. Materia ejus tota substantia, et ex qua ens rationis ut in materia reali, non ut cognita. ix, 16.
 Unum per se, etiam materialiter et definibile. ix, 19, 43.
 Sacramentum, signum sacrum tam ex parte rei significatæ, quam significantis. ix, 20.
 Ex hoc altero ritus sacer et cærimonia, actus religionis quasi materialiter et objective. ix, 9.
 Conditio per se annexa sacramento, non ipsa ejus ratio. ix, 21.
 Sacramentum ex communi sua ratione, nec causa legalis, nec vere sanctitatis: cujus una ratio, esse signum. ix, 23.
 Deputatio ad divinum cultum, per modum signi. ix, 23.
 Signum practicum, sed non effectivum. ix, 27.
 Sacramentum vi sua signum practicum, quasi active et ad finem dirigens, non ut medium ordinatum passive. ix, 33.
 Quid practicum et intellectus practicus, unde signum practicum. ix, 33.
 Sacramentum signum rei sacræ pertinentis ad hominem, eumque sanctificantis. ix, 39.
 Definitio hæc per verum genus et differentiam: per eam exclusa signa rei sacræ, ut non sint sacramenta. ix, 41.
 Signa gratiæ demonstrativa, etiam vetera. ix, 45.
 Sacramentum quid univocum ad nova et vetera. ix, 46.
 Analogum sancto doctori in sententia ex aliorum sententia. ix, 49.
 Non signum unius rei tantum: omnia significant auctorem sanctitatis et formam, et ad quem finem fiat; nec ex hoc signa ambigua aut analogia. ix, 52.
 Expressius significatum in omnibus gratia et forma sanctificans; etiam in eucharistia: alii affirmant, alii negant. ix, 58.
 Sacramentum res sensibilis essentialiter, nec signum formale, sed instrumentale. ix, 59.
 Sacramentorum res determinatæ per divinam institutionem. In lege naturæ deter-

minatio ex interiori instinctu. Determinatio hæc, ex ipsa ratione sacramenti et essentialis. ix, 64, vide matrimonium.

Non in omnibus sacramentis æqualis determinatio. ix, 67.

Sacramenta novæ legis rebus constant et verbis, ut materia et forma. Horum una et indivisibilis significatio, ipsa in verbis expressior, etiam in matrimonio et pœnitentia, res et verba. ix, 71.

Materiæ et formæ in sacramentis vera unio et realis: exque illis sacramentum unum realiter. ix, 77.

Forma, non quid extrinsecum; ipsa pars formalis expressiusque significans, cui cum parte altera sacramentalis uno significatio advenit. ix, 78.

Forma verborum ut pars et manens in eucharistia. ix, 84.

In sacramentis necessaria determinata verba, sic quasi formaliter, et ut idem sensus perseveret. ix, 45.

Quæ corruptio verborum aut mutatio sacramentum tollat. ix, 90.

Additio quæ et qualis sacramentum invalidet, novique ritus intentio. ix, 92.

Forma ambigua determinanda, ut sit valida. Intentus error aut hæresis cum vitiosa prolatione formam tollit: privatus error generali intentioni non officit. ix, 95.

Mutatio, vel additio in formis sacramentorum ex se culpa gravis: leve quidam putant omissionem particulæ enim, et additionem quod pro vobis tradetur. Opinio in sacramentis, ut tuta, et excludens dubium. In illis nunquam ludere agendum. ix, 98.

Necessarium fuit ad humanam salutem institui sacramenta; ad eam scilicet congrua, non tamen simpliciter necessaria. ix, 103.

Sacramenta ante peccatum non necessaria, sive congrua. ix, 109.

Non debuisse esse sacramenta in statu innocentie, multiplex ratio. ix, 112.

Sacramenta incongrua, nec ulla futura durante statu innocentie. ix, 113.

Sacrificia in eo futura, signaque alia practica, modo non sacramenta. Sacramentorum finis nostra sanctificatio, sine quo nec sacramenta. ix, 122.

Sacramentum legis naturæ contra originale, quasi tessera religionis iniciandæ. A Deo per instinctum, non immediate: necessarium necessitate præcepti et medii. Ejus eadem ratio causando gratiam, ac circumcisionis: antiquatum ut illa, Christi morte. ix, 125.

Potestas instituendi sacramenta quasi auc-

toritative ex instinctu, longe alia a Christi potestate excellentiæ. ix, 132.

Fuit et pœnitentia pro actualibus, ipsa necessaria. Ejus a nostra discrimen. ix, 136.

Christi passio ut veterum sacramentorum causa. ix, 138.

Sacramenta post Christum, ipsa expressiora et plena: nec eadem cum veteribus. ix, 145.

Sacramenta nostra causare gratiam, fide certum. ix, 146.

Quid in eis opus operatum. Non excludit propriam dispositionem in adultis. Hæreticorum de fide excitante vexata argumenta. ix, 148.

Sacramenta alia vivorum, alia mortuorum. Ipsa sacramenta vivorum ex ratione generica causant primam gratiam. ix, 156.

Christi in eis institutio, ut quantum subjectum est capax, gratiam producant. ix, 159.

Ipse gratiæ status sufficiens dispositio ut sacramenta vivorum gratiam augeant. In adultis fides sufficit cum solo originalis in baptismo: cum mortali necessaria saltem attritio et pœnitentia. ix, 167.

Sacramenti effectus ex Dei promissione determinatus: major aut minor pro suscipientis conatu et dispositione: status gratiæ solum removens prohibens, non dispositio ad majorem gratiam pro sui ratione: itemque attritio in sacramentis vivorum. ix, 176.

Vera dispositio in aliis, et ut in termino jam contritio. ix, 181.

Sacramentorum virtus et operatio in instanti extrinseco. Variæ exagitata sententia. ix, 103.

Ipsium in eo præsens sacramentum in sua virtute seu effectu relicto. Qui in illo instanti moriatur, illius effectu caret. ix, 189.

Sacramentorum effectus recedente fictione, omnibus sacramentis communis. In eo sacramenta causæ physice. Baptismi obex ut tollatur pœnitentia. ix, 192, 199.

Sublato obice, dari gratiam ipsam minimam sacramenti, non pro conatu ipsum amoventis, sententia verior. ix, 196.

Virtus relicta, in vi cujus sacramentum, quod præterit, operatur. ix, 200.

Sacramenta vere attingunt et producunt gratiam, non ejus solam unionem cum anima. ix, 204.

Ejus productio veraeductio, non creatio. Ad eam potentia obediens passiva in anima, non activa. ix, 208.

Sacramenta ejus producendæ instrumenta, S. Thomæ in summa sententia. ix, 209, vide gratia et instrumentum.

Virtus in sacramento, nec corporea, nec ens proprie, sed ad incorporeum: aliis entitative corporea virtualiter spiritalis. Character non virtus instrumenti in actu primo, sed deputatio, quid diminutum et potentia ministerialis. ix, 244, 259.

Sacramenta, et Christi humanitas, vera et physica instrumenta gratiæ. ix, 268.

Gratia in sacramentis, ut in instrumentis et signis, ac intentionaliter. ix, 298.

Continentia moralis sufficit ad fidem. ix, 300.

Sacramentorum virtus præcipue ex passione Christi. Ea consummata sacramentorum virtus, etsi ante illam inchoata. ix, 302.

Initiatio religionis est cœna, in passione consummatio, quando et sacramenta ex Christi latere. ix, 306.

Sacramenta vetera justificabant virtute fidei passionis Christi, non ipsa a se. ix, 308.

De circumcisione quoad parvulos variæ sententiæ: verius contulisse gratiam ex opere operato passive; adultis solummodo ex opere operantis. ix, 313.

Quid opus operatum active et passive: opus operatum active absque efficientia physica salvari potest. ix, 316.

SACRIFICIUM.

Sacrificium religioni cœvum. Proprius divinitatis cultus. Actus religionis exterior; materialiter et præsuppositive cæremonia quædam. Ex se publica functio: potest et privatus instituere spectato jure naturæ. Correlatum cum sacerdotio: ejus veritas ex illius veritate: ipsum juris divini naturalis; determinatio juris positivi. ix, 536.

Sacrificium proprie et improprie. Proprie, rei externæ et permanentis oblatio cum ejus immutatione. ix, 545.

Explicata ejus definitio. Una illi essentialis actio rei immutativa in honorem Dei. Multiplex sacrificii divisio. ix, 146.

SACRILEGIUM.

Sacrilegium differt a blasphemia. vii, 631, n. 41.

In quo sensu dicatur esse specialiter contra Deum. vii, 634, n. 46.

Sacrilegium est contra religionem, injuria contra personam sacram. vii, 636, n. 52.

Quando sit sacrilegium injuria in sanctos in hoc mundo degentes, et quando non. vii, 648, n. 83.

Injuria omnis contra sanctos existentes in patria est sacrilegium. vii, 648, n. 83.

SADDUCÆI.

Sadducæorum error de Deo et de fato. iii, 142, n. 2.

SALOMON.

Salomon, vide naves et Tharsis.

Salomonis amplitudo, et divitiæ ex Hispania præcipue emanarunt. vii, 721, n. 20.

SALUS.

Negotium salutis incipit a Deo prorsus, quando peccator de ea nihil ante cogitabat, vel audiebat. iv, 914, n. 28.

SAMSON.

Samson ex instinctu Spiritus sancti se occidit. vi, 37, n. 32.

Samson dono fortitudinis confregit hostes in mandibula asini. vi, 594, n. 37; 602, n. 60.

SAMUEL.

Samuel non increpatur a Deo quasi peccaret lugens Saulem. vi, 50, n. 29.

SANCTIFICATIO.

Sanctificatio a visione Dei, a gratia habituali, et unione hypostatica potest provenire. v, 263, n. 46.

SANCTITAS.

- Sanctitas personalis et relativa non multiplicatur in personis divinis. *iv*, 228, *n.* 40.
- Dignitas maternitatis in Maria Virgine, congrue, et connaturaliter exigebat sanctitatem. *iv*, 463, *n.* 48.
- Divisio sanctitatis in tres species. *vii*, 633, *n.* 45.
- Sanctitas personæ est major quam sanctitas loci sacri. *vii*, 624, *n.* 20.
- Sanctitas duplex, alia personalis, alia communis. *vii*, 629, *n.* 35.
- Sanctitas personalis secundum se considerata pertinet ad objectum formale dulciæ, secundum autem quod induit respectum ad Deum, ad objectum formale religionis. *vii*, 633, *n.* 44, 45.
- Quo sensu sanctitas non differat a religione secundum essentiam. *vii*, 712, *n.* 3.
- Sanctitas munditiam, et firmitatem importat. *vii*, 712, *n.* 5.
- Non datur in Deo triplex sanctitas. *viii*, 202, *n.* 45.

SANITAS.

- Sanitas in quo differt a sanativo. *iii*, 76, *n.* 8.

SAPIENTIA.

- Angeli quomodo dicuntur pleni fuisse sapientia ab initio, si cunctas futuras creaturas non cognoverunt. Respondetur ad hoc dubium. *iv*, 829, *n.* 40, vide futurum.
- Sapientia creata, non est Filius Dei, sed est ea, quam indidit creaturis. *iv*, 37, *n.* 3.
- Ubi datur sapientia, eo Filius Dei dicitur mitti. *iv*, 455, *n.* 6.
- Ubi non datur sapientia, eo non dicitur mitti Filius Dei. *iv*, 455, *n.* 6, 7.
- Sapientia est perfectissima inter omnes scientias, ut metaphysica, et theologica. *vi*, 460, *n.* 1; 461, *n.* 2.
- Distinctusque habitus specie est a scientia. *vi*, 460, *n.* 1; 461, *n.* 2.
- Et perfectior omnibus habitibus intellectualibus. *vi*, 563, *n.* 25; 564, *n.* 39.
- Sapientia non debet addisci ante alias scientias etiamsi defendat veritatem principiorum ipsorum. *vi*, 462, *n.* 6.

- Sapientia non probat directe, et per se principia aliarum scientiarum, sed explicat, et defendit per aliqua media extrinseca. *vi*, 465, *n.* 7; 564, *n.* 31.
- Sapientia ex habitu principiorum, et potentia intellectiva oritur; et tamen excedit habitum principiorum, cum ipsa principia defendat. *vi*, 465, *n.* 7; 561, *n.* 31.
- Sapientia donum judicat de rebus spiritualibus per causas supremas. *vi*, 606, *n.* 10, vide scientia donum.
- Et hoc distincto modo formali facit a scientia infusa, prophetia, fide, etc. *vi*, 634, *n.* 2.
- Sapientia donum quomodo distinguatur a dono intellectus, consilii, et scientia. *vi*, 641, *n.* 23.
- Sapientia donum non manet in peccante mortaliter. *vi*, 644, *n.* 31.
- Sapientia donum non est discursiva quantum est ex se, sed ex imperfectione subjecti in hac vita, et idem est de scientia dono. *vi*, 646, *n.* 34.
- Sapientia ista quomodo judicet de omnibus de quibus est fides; et quomodo a theologia distinguatur. *vi*, 645, *n.* 34.
- Sapientia donum practicum est, et speculative. *vi*, 692, *n.* 8, vide intellectus donum.
- Sapientia ista correspondet charitati, ut ei deserviens. *vi*, 698, *n.* 25.
- Sapientia donum præstantius est omnibus donis Spiritus sancti. *vi*, 710, *n.* 34.

SARDANAPALUS.

- Sardanapalus civitatem Tarsum Ciliciæ edificavit. *vii*, 917, *n.* 12.

SATIATIVUS.

- Satiativum, vide ultimus et beatitudo, beatus, bonum, cognitio, Deus, finis visio.

SATIETAS.

- Satietas quomodo pertineat ad beatitudinem. *v*, 249, *n.* 15.

SATIO.

- Satio, vide satiativus.

SATISFATIO.

- Purus homo non potest Deo satisfacere ex rigore justitiæ. *viii*, 5, *n.* 13; 14, *n.* 26.
- Satisfaciens imperfecte non fundat aliquod jus, sed potius disponit, ut Deus cedat juri suo. *viii*, 42, *n.* 29, 31.
- Qui imperfecte satisfact, nullum jus etiam imperfectum inducit, ut alter ei faciat gratiam remissionis. *viii*, 43, *n.* 34.
- Homo justus de condigno potest satisfacere pro peccato veniali. *viii*, 46, *n.* 4.

SATISFACTIO.

- Satisfactio, id est, pœna imposita pœnitenti a confessario licet non sit adæquata, debet lamen esse cum proportionem ad culpam. *v*, 885, *n.* 20.
- Respectus, et ordo ad satisfactionem essentialis est sacramento pœnitentiæ, licet satisfactionis realis executio sit de secundaria intentione sacramenti. *v*, 885, *n.* 20.
- Et compensatio, seu redditio alicujus debiti. *viii*, 1, *n.* 1.
- Satisfactio est duplex, perfecta et imperfecta. *viii*, 1, *n.* 1.
- Perfecta est condigna satisfactio per quamdam recompensationem culpæ commissæ. *viii*, 1, *n.* 1.
- Imperfecta autem satisfactio hominis est secundum acceptationem ejus, qui est ea contentus. *viii*, 1, *n.* 1.
- Etiam satisfactio est multiplex, nempe gratitudinis pro beneficio accepto, fidelitatis loquendo semper veritatem, amicitia reddendo radamationem. *viii*, 15, *n.* 29.
- Satisfactio debiti legalis est recompensatio voluntaria æquivalentis pro æquivalenti. *viii*, 15, *n.* 29.
- Ut satisfactio esset condigna, requirebatur quod haberet infinitam virtutem. *viii*, 5, *n.* 13.
- Ex parte solutionis et pretii non est sufficiens alius modus, nisi satisfactio per Christum ad solutionem culpæ. *viii*, 5, *n.* 13.
- Quia per peccatum læditur Persona divina, ideo ad ejus satisfactionem divina exigitur Persona. *viii*, 22, *n.* 48.
- Ad satisfactionem imperfectam sufficit, quod offeratur aliquid quod sit sufficiens ex acceptatione creditoris, licet non ex æquivalenti valore. *viii*, 39, *n.* 22.
- Ad satisfactionem non requiritur quod persona sit grata elicitivæ, id est, quod satisfactio terminetur ad habendam gratiam. *viii*, 41, *n.* 28.

- Satisfactio non respicit, nisi ad ordinem justitiæ commutativæ. *viii*, 42, *n.* 31.
- Satisfactio intendit jus creditoris extinguere, non jus ad illum fundare. *viii*, 42, *n.* 31.
- Satisfactio confert aliquid, ut remittatur debitum, non ut ei aliquid conferatur, sicut contingit in merito. *viii*, 44, *n.* 35.
- Satisfactio Christi pro peccato veniali est efficacior satisfactione puri hominis. *viii*, 50, *n.* 46.
- Licet Deus ut supremus Dominus possit non acceptare satisfactionem pro peccato veniali, non potest tamen illam rejicere, ut supremus judex. *viii*, 50, *n.* 49.
- Satisfactio pro peccato veniali indiget pacto et lege Dei non dante valorem, sed applicante, ne rejiciatur a Deo tamquam a supremo Domino. *viii*, 50, *n.* 49.
- Ad satisfactionem non requiritur quod actus satisfaciendi sit reflexivus supra personam. *viii*, 63, *n.* 43.
- Ad perfectam satisfactionem ex justitia, solum requiritur, quod id per quod fit satisfactio, non sit alio titulo justitiæ debitum. *viii*, 76, *n.* 43.
- Id per quod fit satisfactio potest titulo gratitudinis, vel obedientia esse debitum. *viii*, 76, *n.* 43.
- Satisfactio pro injuria requiritur quod fiat per aliquid, quod non sit sub dominio creditoris offensi. *viii*, 74, *n.* 31.
- Quando est perfecta satisfactio debiti, creditor tenetur illam acceptare. *viii*, 79, *n.* 55.
- Non supponit perfecta satisfactio dignitatem ex parte personæ, sed tendit ad illam conciliandam. *viii*, 42, *n.* 30.
- Satisfactio Christi, vide Christus.

SCANDALUM.

- Scandalum ut sit speciale peccatum dans actui essentialem speciem, debet esse directe et per se volitum actu interiori. *v*, 855, *n.* 61.
- Scandalum in actu exteriori non datur nisi sit peccatum publicum, et sic semper supponit peccatum, cui adjungitur publicitas. *v*, 855, *n.* 61; *vi*, 92, *n.* 38.

SCHISMA.

- Schisma licet distinguatur ab hæresi, plerumque tamen cum illa conjungitur, et parat viam ad illam. *vii*, 140, *n.* 3.

SCIENTIA.

- Variatio certitudinis et incertitudinis scientiæ, non potest non variare talem scientiam et corrumpere. i, 446, n. 5.
- Evidentia scientiæ sumitur ex evidentia principiorum in quæ resolvit. i, 449, n. 3.
- De ratione scientiæ, non est evidentia, sed solum certitudo. i, 451, n. 6.
- Duplex evidentia scientiæ, una resoluta immediate in sua principia, alia præsupposita, factaque a superiori scientia, continuabili tamen cum inferiori. i, 451, n. 7.
- Conditiones essentielles et accidentales scientiæ subalternatæ et subalternantis. i, 461, n. 1.
- In scientia divina, non datur theologia formaliter, sed eminenter. i, 392, n. 7.
- Subalternatio scientiæ duplex, una quæ se tenet ex parte principiorum, altera quæ se tenet ex parte subjecti. i, 393, n. 8.
- Scientiarum naturalium, alia speculativa, alia practica. i, 505, n. 1.
- In qualibet scientia differunt subjectum et objectum, et in utroque invenitur id quod est formale, et id quod est materiale. i, 515, n. 21.
- Quid sit objectum et quid subjectum scientiæ. i, 515, n. 21.
- In Deo est scientia proprie et stricte sumpta, quæ ex parte quidem cognoscit solum importat unicam, et simplicissimam cognitionem, ex parte autem rei cognitæ vere et proprie per causam cognoscit, scilicet unum esse causam, vel rationem alterius. ii, 450, n. 5.
- Cum in Deo scientia sit unicus actus, quo principia et conclusiones videt, est etiam unicum lumen, ista omnia evidentem præstans. ii, 451, n. 6.
- Si scientia sumatur prout dicit scientiam per inferiores causas distinctam contra sapientiam quæ est cognitio per supremas causas, sic non est scientia in Deo, seorsum a sapientia. ii, 451, n. 6.
- Nulla imperfectio ponitur in scientia Dei. ii, 451, n. 6.
- Deus habet scientiæ cognitionem, tum respectu creaturarum possibilium, tum respectu propriorum attributorum. ii, 451, n. 7.
- Deus respectu sui habet scientiam tantum speculativam, respectu vero creaturarum tam speculativam quam practicam, et respectu creaturarum quas de facto facit ha-
- bet scientiam practicam in actu. ii, 451, n. 7.
- Contingentia et libera cognoscuntur a Dei scientia libere. ii, 451, n. 7.
- Utrum Deus habet scientiam istam de attributis, et de his quæ pertinent ad se. ii, 452, n. 8.
- Duplex est in Deo scientia, scilicet simplicis intelligentiæ, et visionis. ii, 477, n. 1.
- Scientia simplicis intelligentiæ est illa, quæ pure se tenet intra limites cognitionis, nec aliquid admiscet, vel connotat supra lineam cognitionis, vel de respectu voluntatis vel de respectu coexistentiæ ipsius objecti, sub eadem duratione cognitionis. ii, 477, n. 2.
- Scientia visionis in hoc solo distinguitur a scientia simplicis intelligentiæ, quia illa representat res in statu puræ possibilitatis, hæc vero in exercitio determinato futuritionis, vel existentia. ii, 498, n. 8.
- Scientia approbationis est scientia visionis, quatenus respectu creaturarum visionis est, nam ut est scientia visionis respectu Dei, clarum est quod non indiget approbatione, ut videatur, quia ens est necessarium, et ejus existentia, ab approbatione libera non dependet. ii, 501, n. 13.
- Scientia Dei non est causa mali, sed est causa boni, per quod malum cognoscitur, nec malum opponitur Deo, sed effectibus Dei. ii, 508, n. 8.
- Deus per scientiam simplicis intelligentiæ cognoscit infinitas creaturas, tam substantias, quam accidentia. ii, 521, n. 29.
- Deus per scientiam visionis videt infinitam substantiam quæ est se, sed non infinitas substantias creatas, quia nunquam existent, nec de facto creatæ sunt, aut creabuntur, sed omnia in numero, pondere, et mensura fiunt. ii, 521, n. 29.
- Massilienses dicebant quod Deus non dabat dona gratiæ suæ nisi supponendo aliqua merita, vel initia, quorum intuitu Deus illa daret. ii, 549, n. 2.
- Massilienses præterea sustinebant quod si poneretur decretum Dei, aut prædestinatio antecedens nostram voluntatem libertas peribat, et removebatur omnis industria, tollebantur virtutes, etc. ii, 549, n. 2.
- Totus controversiæ status inter patres Dominicanos et societatis Jesu circa scientiam mediam expenditur disputatione, vicesima articulis sequentibus. i, 457, n. 7.
- Disputatio solemnitas circa scientiam mediam coram SS. Clemente VIII, inter reverendos patres Demos et Nastida societatis Jesu. i, 457, n. 8.
- Hæc disputatio incepta, 1604, 27 octobris. i, 457, n. 8.

- Num aliqui Thomistæ admiserint scientiam futurorum conditionatorum ante decretum divinæ voluntatis. i, 457, n. 8.
- Media scientia est, qua Deus præscit quid sit factura voluntas, ante omne decretum Dei præveniens nostram voluntatem. ii, 568, n. 20.
- Docet ad vocandum nos gratiam Dei prævenire, sed ut efficax reddatur in operando, dependere a consensu nostro per illam præviso. i, 421, n. 19.
- Præcipua difficultas: non detur in Deo aliqua scientia, quæ antecedit omne decretum seu propositum Dei, an vero decretum antecedit scientiam, non solum in his, quæ a solo Deo fiunt, qualis est salus parvulorum, sed etiam in his, quæ fiunt per liberum nostrum arbitrium ut est salus adultorum. i, 425, n. 26.
- Qui tenent scientiam mediam admittunt decreta prædefinitiva, et independentia a scientia media, in his quæ a solo Deo fiunt, non vero in his, quæ nostrum expetunt liberum arbitrium. ii, 568, n. 21.
- Dissentiunt a Massiliensibus in hoc quod isti dicebant gratiam Dei dari intuitu alicujus boni ex parte nostra prævisi sub conditione; et in hoc conveniunt quod sustineant libertatem periclitari, si infallibilis decreti causalitas antevertat voluntatem nostram ante omnem præsuppositionem et prævisionem consensus illius. ii, 568, n. 20.
- Molina fuit primus qui talem scientiam mediam docuit et sustinuit, dixitque eam esse necessariam pro concilianda libertate nostra, cum divina efficacia, et infallibilitate decretorum ejus. ii, 571, n. 26.
- Num illa scientia dicatur media inter scientiam visionis, et simplicis intelligentiæ, vel inter scientiam liberam et necessariam. ii, 571, n. 26.
- Quid defensores scientiæ mediæ intelligant per illam, et quid alii qui oppugnant illam sentiant. ii, 593, n. 35.
- Scientia media rejicitur a D. Augustino. ii, 602, n. 13.
- D. Thomas hac in parte sequitur D. Augustinum. ii, 614, n. 27.
- Præcipua fundamenta destruendi scientiam mediam ad tria reducuntur, et quænam sint. ii, 616, n. 2.
- Plurima inconvenientia scientiæ mediæ declarantur. ii, 621, n. 11.
- Celebris objectio de Tyriis et Sidoniis resolvitur in articulo disputationis. ii, 426, n. 28.
- Scientia simplicis intelligentiæ habet duas partes, scilicet quod sit de rebus, quan-
- tum ad sua prædicata quidditativa, et connexiones necessarias, et quod sit abstractiva, quia nihil miscet de eo, quod est extraneum a ratione scientiæ. ii, 667, n. 45.
- Scientia visionis addit scientiam physicam rei cognitæ. ii, 667, n. 45.
- Quid conclusum in congregatione, junii 1601 a censoribus et consulatoribus a summo pontifice Clemente VIII deputatis. ii, 674, n. 7.
- Apographum testimonii illius congregationis fideliter extractum ab autographo Domini Francisci Penna sacre Rotæ decani, per Jacobum Mother publicum Romæ notarium apostolicum. ii, 674, n. 7.
- Cardinalium, censurarum, et consultorum nomina. ii, 674, n. 7.
- Plurimi præter Dominicanos rejiciunt scientiam mediam. ii, 676, n. 9.
- Scientia ars, et idea divina in quo differant. iii, 52, n. 55, 56.
- Scientia practica quæ. iii, 64, n. 27.
- Scientia sive cognitio, et veritas quomodo cum objecto commensurentur. iii, 104, n. 27.
- Scientia sanctorum, est de omnibus necessariis ad salutem. iv, 455, n. 7.
- Hanc scientiam non habent, qui Deum non amant vehementer. iv, 455, n. 7.
- Scientiæ augentur extensive in ordine ad diversa objecta materialia, et hoc augmentum fit mediante novo modo intrinsece superaddito ipsi scientiæ. vi, 303, n. 29, vide extensio.
- Scientia unico actu potest generari, licet non possit ita faciliter uti intellectus nisi plures actus exerceat. vi, 345, n. 4, vide ars, habitus, opinio et virtus.
- Scientia non consistit solum in apprehensione terminorum, sed etiam in judicio, ut illato ex præmissis. vi, 350, n. 17.
- Scientiæ manent in anima separata, sicut et species intelligibiles, et habitus voluntatis. vi, 362, n. 17.
- Scientiæ corrumpuntur in nobis per oblivionem, per deceptionem, et per errorem contrarium. vi, 365, n. 17.
- Scientia destruetur in patria secundum Apostolum quantum ad id quod materiale est ex parte discursus, et conversionis ad phantasmata, non ex parte habitus. vi, 589, n. 24.
- Scientiæ donum judicat de rebus spiritualibus per causas, vel effectus inferiores. vi, 469, n. 1; 250, n. 50, vide intellectus donum et sapientiæ donum.
- Scientiæ donum non est discursiva quantum est ex se, sed ex imperfectione subjecti in hac vita, et idem est de sapientiæ dono. vi, 645, n. 34.